

ชดใช้กรรมด้วยการปฏิบัติธรรม

เพ็ญวรรณ พรพิพัฒน์

R15007

ดิฉันอายุ ๕๗ ปี ได้รู้จักหลวงพ่อกจากหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๖ และเทพธรรมะเรื่อง อโหสิกรรม ปฏิบัติธรรมอย่างมีสติ และทำดีต้องมีมาร

ดิฉันไปปฏิบัติธรรมครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๓ - ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ตอนไปครั้งแรกหัวเข่าของดิฉันงอไม่ได้ และปวดขามหลายสิบปีแล้ว ดิฉันได้เรียนให้แม่ชีซุ้งอทราบ ว่า หัวเข่างอไม่ได้ แม่ชีบอกว่า ถ้างอไม่ได้ต้องกลับบ้าน ถ้างอไม่ได้สมาธิจะไม่เกิด ดิฉันฝืนใจตามที่หลวงพ่อสอน พยายามจับขาขวาให้งอมาทับขาซ้าย ฝืนจนน้ำตาไหล ทรมานมาก พอหนึ่งไปดิฉันทราบแล้วถึงกรรมที่ทำให้ปวดมาหลายสิบปี เพราะตอนเด็กสมัยเป็นนักเรียน ไปตีไก่ขาหัก เพราะไก่อขึ้นไปถ่ายบนโต๊ะทานข้าว พอหนึ่งไปปวดหลังแทบแตกและถ่วงไปทางข้างหลัง ดิฉันคิดออกแล้ว เพราะไปตีสุนัขตัวเมียมีลูกอ่อน ที่หน้าบ้านเมื่อหลายปีก่อน ตีตรงหลังใกล้ขาหลัง ขาลากเลย ต่อมาไม่นานสุนัขตัวนั้นก็โดนรถชนตาย ดิฉันได้ขออโหสิกรรม แม่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้ ทั้งอยู่ที่วัดและกลับบ้านแล้ว ปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานแทบทุกวัน ก็แม่เมตตาให้ตลอด ทุกวันนี้ขาหายแล้ว หัวเข่าก็งอได้สบาย ขึ้นสะพานลอยสมัยก่อนต้องขึ้นทีละขั้น ทำต้องขึ้นมาอยู่ด้วยกันพร้อมทั้งสองข้างแล้วจึงจะขึ้นต่อไปได้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องแล้ว ขึ้นลงโดยไม่ต้องจับราวบันได หัวเข่างอได้สบายตอนเข้าดักบาตรย่อตัวลงไหว้พระได้สบาย แต่ก่อนแค่ก้มได้นิดหน่อย ย่อตัวลงไม่ได้ นั่งตรงไหนต้องเหยียดเท้าตรงเลยเพราะงอไม่ได้

ด้วยบุญบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกแท้ ๆ ที่ทำให้ดิฉันมีวันนี้ ครั้งที่สองดิฉันมาวันที่ ๑๗-๒๕ เมษายน ๒๕๔๓ ดิฉันศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เลื่อมใสหลวงพ่อกวัดอัมพวันมากที่สุด ตั้งแต่ดิฉันรับพระกรรมฐานจากหลวงพ่อกไป

ดิฉันปฏิบัติทุกวัน มั่นคงในหลวงพ่อ ไม่เคยไปทำบุญที่อื่นที่ไม่มีหลวงพ่อ ดิฉันกลับไปปฏิบัติโดยการอาบน้ำแต่งชุดขาวสวดมนต์ เดิน นั่ง เดินจงกรมครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง บางครั้งมีเวลามากก็เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง

ดิฉันเปิดร้านขายของชำ ส่วนมากจะขายดีตอนกลางคืน จึงมีเวลาน้อย อยู่สองคนกับสามี มาตอนหลังช่วงปลายปี ๒๕๔๓ ไม่ค่อยได้เจริญพระกรรมฐาน เพราะลูกสาวไปทำงานที่โคราชต้องนั่งรถไปเป็นเพื่อนลูก บางครั้งไม่ได้เดินจงกรม นั่งอย่างเดียว ๑ ชั่วโมงบ้าง ๑๕ นาทีบ้าง

เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ ดิฉันป่วยด้วยโรคมึนงง บ้านหมุน ไม่มีแรง ไปหาหมอ หมอไม่จ่ายยาให้ บอกว่าวันรุ่งขึ้นให้มาตรวจใหม่ อดน้ำอดอาหารมาด้วย ดิฉันก็ไปใหม่ พอหมอตรวจเสร็จก็บอกให้รอฟังผลตอน ๑๑ นาฬิกา หมอบอกว่าเป็นเบาหวาน ดิฉันคิดได้ว่าตอนหลังมานี้ ดิฉันขึ้นเตียงเดินจงกรมมากไม่อยากเดินเลย โดยไม่ทราบสาเหตุ แต่ก่อนไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย พอทราบถึงโรคของตัวเอง ก็ตั้งใจทานยาตามหมอสั่ง สวดมนต์อธิษฐานจิตถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ที่เคารพ ขอให้ดิฉันหายจากโรคเบาหวานนี้ ถ้าผลเลือดเป็นปกติดิฉันจะไปปฏิบัติธรรม ถวายเป็นพุทธบูชา แก่หลวงพ่ผู้มีพระคุณของดิฉัน ดิฉันได้พบหลวงพ่อ ดิฉันเป็นหนี้สงฆ์อย่างมากมาย มาปฏิบัติธรรมยังไม่เคยถวายเงินหลวงพ่อทำบุญไปน้อยมาก (ดิฉันเหมือนคนมีกรรม ชัดสนเรื่องเงินทองตลอด หลวงพ่อโปรดแผ่เมตตาให้ดิฉันพ้นจากคำว่าไม่มี ให้เป็นว่ามีตลอดกาลบ้างเถิดเจ้าค่ะ)

ดิฉันพบหมอตตามนัดตลอด ผลเลือดครั้งสุดท้าย วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ผลตรวจเลือดออกมา หมอบอกว่าเป็นปกติ ดิฉันดีใจกลับถึงบ้านประมาณเที่ยงบอกกับสามีว่า จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน วันนี้เป็นวันโกน สามีก็อนุญาต จึงให้บุตรชายขับรถไปส่ง ถึงวัด ๑ ทุ่ม ๑๙ นาที โคนเจ้าหน้าที่ลงทะเบียนดูว่าหมดเวลาตั้งแต่ ๖ โมงเย็น แต่ดิฉันไม่โกรธ หลวงพ่อสอนว่าเจ้าหน้าที่ลงทะเบียนเขาพูดไม่ดี ก็เรื่องของเขา อย่าเอามาเป็นอารมณ์ได้ไหม ดิฉันเข้าพักที่โรงเรียนปริยัติธรรมชั้นสอง

ได้ยินเสียงคล้ายมีงานศพ ก็เงยหูฟัง ก็ทราบว่าเป็นงานศพโยมแม่ของหลวงพ่อก็
ตกใจ เสียใจ แต่ดีใจปลื้มใจที่ได้มาปฏิบัติธรรมพอดี ดิฉันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติไม่พูดกับ
ใครเลย ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้คุณย่าเจิม จรรย์รักษ์ ตลอดระยะเวลา ๗ วัน ๗ คืน ใน
วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันพระราชทานเพลิงศพคุณย่าเจิม จรรย์รักษ์
ตอนเช้าดิฉันเข้าปฏิบัติ ๘ นาฬิกา ถึง ๑๑ นาฬิกา เติมน้ำมัน ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่ง ๑
ชั่วโมงครึ่ง ตามที่อาจารย์พันทิพย์ ท่านกำหนดให้ ดิฉันนั่งหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ก็เกิดมี
ความรู้สึกสงสารหลวงพ่อบ้าง โยมแม่ของหลวงพ่อก็ไปอย่างไม่มีวันกลับ พลันก็
ร้องไห้อย่างรุนแรง จนได้ยินเสียงระอื้นของตัวเอง ต้องอยู่จนกระทั่งได้เวลาแม่เมตตา
โดยลืมหัดตามที่หลวงพ่อบอก วันต่อมาดิฉันไม่ได้ไปกราบหลวงพ่อบ้าง วันลากลับ
ดิฉันได้กราบลาหลวงพ่อก่อนที่ภูมิตำในเย็นวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ บุตรชายและ
สามีมารับ แล้วบอกข่าวดีให้ดิฉันทราบสองข่าวคือ บุตรชายคนเดียวของดิฉันเพิ่งจบ
ปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี ได้งานทำแล้ว กำลังจะไปทำสัญญา ส่วนอีก
ข่าว ก็คือ บุตรสาวคนรอง เป็นวิศวกร ทำงานอยู่โคราช จะได้ไปดูงานต่างประเทศ
(ขณะนี้บุตรสาวได้ไปเมืองนอกแล้ว ในวันที่ ๑๗ มีนาคม กลับ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๔)

ดิฉันกลับไปบ้านครั้งนี้ อาจารย์พันทิพย์ท่านบอกใครเดินนั่งไม่ถึง ๑ ชั่วโมง ไม่
ต้องทำเพราะไม่ได้ผล ดิฉันกลับไปใหม่ สวดมนต์ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุ
พุทธคุณสวดเท่าอายุบวกหนึ่งทุกวันตอนเช้า เสร็จแล้วเติมน้ำมัน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑
ชั่วโมง อยู่ ๓ วัน คือวันที่ ๑๖-๑๘ หลังจากนั้น เดินหนึ่งชั่วโมงครึ่ง นั่งหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ขอย้อนหลังนิดหนึ่ง ตอนดิฉันกลับบ้าน มีแมวมาอยู่ใหม่ ๑ ตัว เดิมมีอยู่ ๑
ตัวแล้ว มาอยู่ตอนดิฉันกลับมาจากปฏิบัติธรรมครั้งที่ ๒ (ครั้งที่ ๑ ไม่มี) ครั้งที่ ๓ นี้
เป็นแมวตัวผู้เช่นเดียวกับตัวแรก ดิฉันมีเรื่องหนึ่งจะกราบเรียนให้หลวงพ่อบทราบ สมัย
เมื่อดิฉันยังเด็กอายุประมาณ ๑๑-๑๒ ปี ดิฉันเคยตีแมวตายคามือไป ๑ ตัว เป็นลูก
แมวรุ่น ๆ เพราะเขาลักปลาหนึ่งทีซื่อไว้จะทำกับข้าว เขากินหมดเลย ๒ เชงเล็ก (มี ๔
ตัว) ดิฉันโกรธมากไม่มีกับข้าวให้น้องกินตอนเย็น เลยตีแมวตาย หลังจากดิฉันมาเป็น
ลูกศิษย์หลวงพ่อบ ดิฉันแม่เมตตาขอโหสิกรรมแมวที่ตีตายไปตลอด ๓ ปีที่ผ่านมา

แมวดำนี้กลัวดิฉันมาก ตัวเขาสั่น ๆ น่ารักมาก คล้ายตัวเมียเสียงก็คล้ายตัวเมีย วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตอนตี ๔ ดิฉันตื่นมาอาบน้ำแต่งชุดขาวเข้าห้องพระสวดมนต์เสร็จแล้วเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ตอนที่ดิฉันนั่งภาวนาอยู่ครึ่งชั่วโมงผ่านไป ดิฉันเห็นหลวงพ่อบัญญา นันทภิกขุ วัดชลประทาน (ดิฉันเคยเห็นท่าน) ท่านถือไม้เท้าเดินหลังค่อมผ่านไป ต่อมาดิฉันเห็นหลวงพ่อจรัญท่านนั่งอยู่ ส่วนดิฉันได้ถือใบเอกสารอะไรไม่ทราบเข้าไปถวายท่าน คล้าย ๆ ใบลงทะเบียน นี่คือเหตุการณ์ ในวันที่ ๑๖ ต่อมาวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตอนเช้าเช่นเดียวกัน ดิฉันสวดมนต์ เดินจงกรมและนั่งรวม ๒ ชั่วโมงเช่นเดิม วันนี้เห็นแมวดำที่มาอยู่ใหม่มานั่งสมาธิร่วมกับดิฉัน หันหน้าเข้าหาพระพุทธรูปเช่นเดียวกับดิฉัน ในสมาธิบอกว่า เขาคือแมวดำที่ดิฉันตีตายไปเมื่อสี่สิบกว่าปี แล้วมาเกิดเพื่อให้ดิฉันเลี้ยงดูเขาเป็นการถ่ายโทษที่ทำกับเขาไว้ แมวดำนี้เขากลัวดิฉันมาก ดิฉันเคยอุ้มเขาครั้งหนึ่ง เขาระโดดหนี แล้วชวนดิฉันเป็นแผลหลายแผลเลย ทุกวันนี้เขาขออาหารดิฉันกินทุกวัน ตอนเช้าดิฉันสวดมนต์ไหว้พระ เดิน นั่งสมาธิเสร็จ เขาจะเดินตามขออาหารเสียงดังมาก ต้องให้เขาก่อนทุกวัน แล้วดิฉันถึงจะทำอาหารของตัวเอง แมวดำนี้จะกินแต่ปลาหู เขาชอบมาก กินจุ ผิดปกติจากแมวทั่วไป ทุกวันนี้ถ้าเขาหิวจัด ๆ ก็จะทำให้จับตัวได้ไม่หนี แต่เกร็งตัวจนแข็งไปหมดทั้งตัว หูก็เกร็งจับไปข้างหนึ่ง เขากลัวดิฉันมาก วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตอนเช้าเช่นเดียวกัน ดิฉันเดินจงกรมแล้วนั่ง ๒ ชั่วโมง วันนี้ตอนนั่งอยู่เห็นพี่น้องของดิฉัน ซึ่งไม่ถูกกับดิฉัน แต่ดิฉันไม่โกรธเขาและได้แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ตลอด ๓ ปีที่ปฏิบัติมา วันนี้เห็นพวกเขาทุกคน น้องชายหญิงเดินเรียงแถวเข้ามาในวัด อัมพวัน โดยมีคุณแม่เดินตามหลัง แต่ใบหน้าของท่านไม่สดชื่นเลย แต่ไม่เห็นคุณพ่อ (คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่) หลังจากดิฉันปฏิบัติพระกรรมฐาน ๓ วัน วันละ ๒ ชั่วโมง ต่อมาดิฉันเพิ่มเป็น ๓ ชั่วโมง คือ เดินจงกรม ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่ง ๑ ชั่วโมงครึ่ง ทุกวันนี้ดิฉันปฏิบัติพระกรรมฐานทุกวัน

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอกราบเรียนหลวงพ่อกว่า ที่ดิฉันปฏิบัติธรรมอยู่นี้ ถูกต้องตามที่หลวงพ่อสอนหรือไม่ ดิฉันจุดธูป ๓ ดอก ใช้เทียนไฟฟ้า ไหว้พระ สวดมนต์ ตาม

หนังสือเล่มเล็กปกสีเหลืองอ่อนตามที่หลวงพ่อสอนไว้ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุง พุทธคุณห้องเดียวเท่าอายุบวชหนึ่ง ทั้งหมดนี้ดิฉันสวดโดยไม่ต้องดูหนังสือมาครึ่งปีแล้ว เสร็จแล้วยืนหนอ ๕ ครั้ง

พอดิฉันยืนเอาจิตปักลงที่กระหม่อม ดิฉันจะเห็นภาพข้างใน (ดิฉันหลับตานะ) เห็นที่หน้าผาก กะโหลกขาวลงมา เห็นตาโบ๋ ลงมาเห็นรูจมูกโหว่ เห็นปากมีแต่ฟัน ขากรรไกร เป็นกระดูกทั้งนั้น ลงเห็นกระดูกคอ ไหล่ปลาร้า กระดูกหัวไหล่ ต่อด้วยแขน มือ นิ้วมือ หัวใจ ตับไต กระดูกสันหลัง ซีโครง กระเพาะอาหาร สะดือ หนอจากสะดือ ดิฉันเห็นกระดูกสันหลังยาวลงไป มีลำไส้ต่อดูด้วยกระดูกสะโพก ต้นขาลงไปหัวเข่ามอง มีกระดูกสองอัน ถึงข้อเท้ามีตาตุ่ม ฝ่าเท้ามีกระดูกเล็ก ๆ ต่อกันถึงนิ้วเท้า เล็บเท้า หนอเห็นหมด เป็นกระดูกทั้งนั้น ตอนยืนบางครั้งมาหยุดตรงสะดือ จะมีเสียงรถแล่น ผ่านมา ดิฉันจะกำหนดเสียงหนอ ที่หูก่อนแล้วค่อยปฏิบัติต่อ บางครั้งตอนกำลัง กำหนดยืนก็มีเสียงหมา ดิฉันไม่ได้กำหนด พอยืนเสร็จเสียงนั้นก็ผ่านไป แล้ว ดิฉัน กำหนดรู้หนอ ตอนกำลังเดินยกเท้าไว้ก่อน ก็พอดีมีเสียงนกร้อง ดิฉันก็กำหนดเสียง หนอ แล้วค่อยอย่างหนอ บางครั้งกำลังขวย่างหนอ นาฬิกาตีดัง ๑ ครั้ง ๑๕ นาที ดิฉัน กำหนดไม่ทัน เสียงผ่านไปแล้ว ก็กำหนดรู้หนอ ผิดถูกอย่างไรหลวงพ่อกุณาเมตตา แนะนำดิฉันด้วย

ตอนนั่งดิฉันค่อยปล่อยมือเสร็จแล้วย่อตัวลงนั่ง นั่งเสร็จกราบพระพุทธรูปเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า ๓ ครั้ง (โดยการคุกเข่า) เสร็จแล้วนั่งยกขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย หลับตากำหนดพองหนอ ยุบหนอ ที่ท้องตรงสะดือ โดยไม่ดูลมหายใจ ที่จมูก ดิฉันกำหนดไปสักพัก เหมือนกับจะหงายหลัง ช่องตรงหน้าตักจะโหว่มาก การกำหนดยุบหนอ หลังตรงหนอ ไบหน้าตรงหนอ แล้วก็ค่อย ๆ ขึ้นมาจนฝ่าเท้าชิดหน้าท้อง สักพักก็เป็นเหมือนเดิมอีก ตอนนั่งปฏิบัติหนึ่งชั่วโมงครั้งดิฉันไม่ปวด มีเหน็บซา บ้างนิดหน่อย ไม่ต้องกำหนดปวดหนอ ที่ดิฉันกราบเรียนหลวงพ่อกุณาเมตตาทั้งหมดนี้ ดิฉันปฏิบัติได้หลังจากกลับบ้านครั้งที่สาม เมื่อ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เป็นต้นมา ดิฉันเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ๓ วัน ๑๖-๑๗-๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ หลังจากวันนั้น

ดิฉันเดินหนึ่งชั่วโมงครึ่ง นิ่งหนึ่งชั่วโมงครึ่งทุกวัน มีอยู่วันหนึ่งดิฉันลองเดิน ๒ ชั่วโมง นิ่ง ๒ ชั่วโมง ทรมานมากปวดมาก แต่ดิฉันก็ทนจนครบตามที่ตัวเองตั้งสัจจะไว้ ทำได้ครึ่งเดียว การเจริญพระกรรมฐานของดิฉันหลังจาก ๓ วันแรกที่กลับมาบ้าน ดังได้เล่าไปแล้วนั้น ก็ไม่มีอะไรอีก เจียบ ไม่เคยเห็นอะไรอีกตั้งแต่นั้นมา

ต่อไปนี้ดิฉันจะกล่าวถึงว่า ดิฉันได้อะไรจากการปฏิบัติกรรมฐาน ตามสายเอกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หลวงพ่อบ้านได้เมตตาสอนดิฉันมา ถึงแม้ท่านจะไม่ได้สอนด้วยองค์ท่านเอง หลวงพ่อสอนในวิดีโอ ดิฉันสนใจมาก ศรัทธาหลวงพ่อบ้านมาก ตั้งใจดูเป็นสิบครั้งที่มาปฏิบัติ ๓ ครั้ง ๒๑ วัน ดิฉันจะคอยดูตอนเย็น ถ้าที่ศาลาคามาวาสี เปิดโทรทัศน์ ดิฉันจะเข้าไปดูแทบทุกครั้ง

ครั้งแรกที่ดิฉันกลับไปปฏิบัติ ๑ เดือน บุตรสาวได้งานทำ (จบปริญญาตรี) ปลั่งจากปฏิบัติ ๖ เดือนเต็ม ศาลยกฟ้อง ชนะคดี ๑ คดี บุตรชายขับรถแหกโค้งรถพังหมด แต่บุตรชายดิฉันปลอดภัย เหตุเกิดใกล้ ๆ ชนะคดี

มาปฏิบัติครั้งที่สอง กลับไปบวชลูกชาย ซึ่งมีคนเดียว วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เป็นวันวิสาขบูชา ดิฉันได้เตรียมเศษเงินให้ลูกชายไปรยทานวันบวช โดยจัดเงินใส่พานนำไปที่ห้องพระยกขึ้นอธิษฐานว่า เงินนี้จะให้ลูกไปรยทานวันบวช ขอให้ใครที่ได้ไปมีโชคมีลาภ มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง อายุมันขวัญยืน อธิษฐานเสร็จก็สวดธรรมจักร ๑ จบ ในวันวิสาขบูชานั้น แล้วก็ตั้งไว้หน้าบูชานี้ ดิฉันสวดมนต์ทุกวันจนถึงวันบวชลูก ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ก็นำเงินนั้นออกจากห้องพระ ไปรยทานบวชลูกบวชเสร็จเพื่อนสนิทของสามีกลับจากวัดก็นั่งคุยกันที่หน้าบ้านดิฉัน มีคนมาขายล็อตเตอรี่เขาก็ซื้อ ๒ ใบครึ่ง เป็นชุดมี ๑ ใบครึ่ง เขาให้สตรีที่มากับเขาคนรู้จักกัน ๑ ใบ ให้สามีดิฉันครึ่งใบ ตัวเขาเอง ๑ ใบ ในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ปรากฏว่าถูกรางวัลที่ ๔ ได้เงินหนึ่งแสนบาท สามีดิฉันได้สองหมื่นบาท..